

Skatteministerens kommentar til anonym henvendelse af 12. maj 2003.

Skatteudvalget har modtaget en anonym henvendelse vedrørende lovforslag L 175. Henvendelsen indeholder en række påstande om behandlingen af retssager mod Skatteministeriet, og udtaler sig imod forslaget om at kunne gå ind i sager, som skatteyder har tabt i Landsskatteretten, uden at skatteyder tvinges til at rejse sagen for de almindelige domstole.

Henvendelsens enkelte påstande kommenteres i det følgende:

1. Det påstås, at det ikke er den fulde pointe ved denne del af L 175, at det er et procesbesvarende tiltag.

Det skal hertil bemærkes, at forslaget er i overensstemmelse med anbefalingen i betænkning nr. 1426/2003 fra Fristudvalget. I dette udvalg deltog repræsentanter for kommuner, advokater, revisorer og universiteter. Af betænkningens s. 138 fremgår, at »Fristudvalget anbefaler, at der af procesbesparende hensyn gives skatteministerens mulighed for at opgive en sag, hvori Landsskatteretten har afsagt kendelse, inden kendelsen bliver indbragt for domstolene, hvis det på forhånd vurderes, at ministeriet vil tabe sagen. Herved undgår man at tvinge den pågældende skatte- eller afgiftspligtige til at anlægge sag for at få sin ret.«

Denne situation er kommenteret i vedlagte SKM2002.4.DEP, hvor Landsskatteretten afsagde en kendelse, der var i strid med praksis for, hvornår bygninger anses for at blive anvendt erhvervsmæssigt og dermed kan afskrives skattemæssigt. På grund af sagens principielle karakter anmodede Skatteministeriet Landsskatteretten om at revurdere kendelsen. Ved denne revurdering fastholdt retten sin afgørelse. Ministeriet anmodede herefter skatteyderen om at indbringe sagen for domstolene. Under denne sag tog ministeriet bekræftende til genmæle og Østre Landsret afsagde i august 2001 dom, der gav skatteyderen medhold.

2. Videre hævdes, at Skatteministeriet efter forslaget i noget der ligner vilkårligt omfang kan give medhold uden uafhængig kontrol eller offentlighed i sager, der har været afgjort i Landsskatteretten.

Dette er urigtigt. Som det fremgår af lovforslagets bemærkninger, vil Kammeradvokatens vur-

dering blive indhentet i sager, hvor det skulle besluttes, om en landsskatteretskendelse skulle genoptages uden indbringelse for domstolene. Kammeradvokatens medvirken sikrer en uafhængig juridisk bedømmelse af sådanne sager. Dette svarer ganske til den fremgangsmåde, som ministeriet allerede følger i dag, når det skal vurderes, om en sag skal opgives, når den er blevet indbragt for de almindelige domstole.

Det er Skatteministeriets opfattelse, at de få sager, som der forventes at blive tale om, vil have en sådan karakter, at de altid vil skulle kommenteres.

3. Det påstås, at der i stigende omfang tages bekræftende til genmæle i retssager, som burde føres, og at dette ikke vurderes på sagligt grundlag men af politiske nok så meget som af juridiske grunde.

Denne påstand er faktisk forkert. Som det fremgår af tabellen i mit svar på spørgsmål 25, jfr. bilag 10, har antallet af tilfælde, hvor der tages bekræftende til genmæle, været jævnt i de senere år. Dog har der været nogle flere tilfælde i 1999, og ret få i den forløbne del af 2003. Spørgsmålet om at tage bekræftende til genmæle eller ej er en rent juridisk vurdering, hvor Kammeradvokatens indstilling og Skatteministeriets sagsbehandling sker uden inddragelse af skatteministeren.

4. Det påstås, at det at tage bekræftende til genmæle betyder, at reelt tvivlsomme sager ikke bliver prøvet ved domstolene.

Dette er ikke rigtigt. Det er afgørende for Skatteministeriets vurdering af, om der skal tages bekræftende til genmæle eller ej, at den juridiske vurdering er, at det er sikkert eller overvejende sandsynligt, at en dom ikke vil falde ud til fordel for ministeriets standpunkt. Sager, hvor der kan være tvivl om udfaldet, vil således fortsat blive afgjort af domstolene.

5. Det hævdes, at i de sager, hvor Landsskatterettens afgørelse ændres af domstolene, skyldes dette en ændret bevisvurdering, som alene kan foregå under vidneansvar for domstolene, og at den saglige bedømmelse derfor altid må være den samme for ministeriet som for Landsskatteretten.

Det skal hertil bemærkes, at en diskussion af, hvorvidt bevis i form af vidneførsel under vidneansvar har betydning for, om en landsskatterets-